

CRIS VAN AMSTERDAM

INTERIEURONTWERPER

TEKST MARIEKE POOL ■ FOTO BERTIL VAN BEEK

Cris van Amsterdam was als klein mannetje al bezig met knutselen. Toch had hij wat omwegen nodig voordat hij interieurontwerper werd. Cris vertelt met evenveel passie over de kansen die hij met beide handen aangreep als over zijn werk. We spreken hem op zijn kantoor aan het Rokin.

NIET LUISTEREN

'Als kleine jongen was ik altijd aan het knutselen. Daar stond ik in het weekend altijd vroeg voor op. Totdat mijn vader op een dag binnenkwam en me vanwege de herrie op mijn donder gaf, toen ben ik acuut gestopt. Mijn hele familie had een economische achtergrond, dus ook ik ging na de mavo naar de meao. Daar begon ik het leren te snappen en ik koos voor een vervolgopleiding aan de heao. Ik heb zelfs nog even Belastingrecht aan de universiteit gestudeerd. Daarnaast heb ik vanaf mijn veertiende ook altijd gewerkt. Eerst in een kledingwinkel in de Kalverstraat, vanaf mijn achttiende bij de Ritz op het Rembrandtplein. Daar ging een wereld voor me open! Na een paar jaar wist ik wat ik wilde: horecazaken inrichten, dat was het plan. Maar na de realisatie van een drietal horecazaken kwam ik erachter dat deze horeca-uitbaters niet luisteren naar werknemers. Ze volgen hun eigen visie en daarmee had ik niets in de melk te brokkelen.'

'Wat ik het tofste vind, is een deur te openen naar een ruimte waarvan ik niets weet. En dan te ervaren hoe de ruimte voelt.'

CRIS VAN AMSTERDAM

INTERIEURONTWERPER

GOUDEN GIDS

'In die tijd, het was 1999, adviseerde mijn vriendin me in gesprek te gaan met een arbeidsdeskundige. Zij stelde me twee relatief eenvoudige vragen. *Waar ben je goed in? en Wat wil je?* De antwoorden waren: in plannen, regelen en organiseren en: creatief zijn, tekenen en schilderen. Vervolgens heb ik bij twee bedrijven gesolliciteerd. De eerste functie was die van belastingadviseur, omdat ik dat goed kon. Voor de tweede optie heb ik de Gouden Gids gepakt en vervolgens Ad van Ipenburg, eigenaar van een ontwerp bureau, gebeld. Ik vertelde hem dat ik geïnteresseerd was in wat hij deed en vroeg hem of ik eens langs mocht komen. Het antwoord was bevestigend. Het bedrijf zat in een oude garage met een vide. Ik deed de deur open, liep naar binnen en ervoer een oase van rust. Wat een heerlijke plek in vergelijking met al die hectiek in de horeca! De interesse was wederzijds en zo zette ik mijn eerste stappen in de wereld van ontwerpen. Je begrijpt dat ik het contract voor de eerste functie direct aan de kant heb geschoven. Bij Ad werd ik vanaf dag één in het diepe gegooid. Als projectleider had ik veel contact met onze opdrachtgevers en langzamerhand probeerde ik ook een beetje te tekenen. Maar dat viel tegen. Ad heeft vervolgens John Noy, een bevriend kunstenaar, ingeschakeld die mij in de periode die volgde leerde wat de regels zijn, hoe je iets opzet en hoe je met perspectief moet omgaan. Tegelijkertijd keek ik op kantoor mee met de jongens die CAD-tekeningen maakten. Het was duidelijk, dit was wat ik wilde. En Ad gaf me die kans.'

IK VERBOUW

'In 2003 kreeg Ad te horen dat hij ziek was en niet meer beter zou worden. Hij trok zich terug uit het

bedrijf en ik nam onze gezamenlijke projecten over. Stel je voor: een relatief onervaren medewerker die opeens de meest prachtige projecten moest leiden. Ik rechtte mijn rug en stopte met *meneren* en *mevrouwen*. Vanaf die dag sprak ik iedereen bij de voornaam aan en hiermee maakte ik mezelf gelijkwaardig aan de opdrachtgever. Dat was een duidelijke stap in mijn groeiproces. Na het overlijden van Ad viel het bureau uit elkaar. Ik stond voor de keuze weer voor een baas te gaan werken of voor mezelf te beginnen. Een van de architecten waarmee ik in gesprek kwam, vroeg me wat ik nou precies was. Een architect? Een ontwerper? Weer zo'n belangrijk moment. Ik ben geen stylist die overal zijn spulletjes vandaan haalt, ik verbouw. De routing, de functionaliteit en het gevoel in een ruimte, vandaaruit ontstaat het ontwerp. En uiteindelijk kom je bij de stoffen en de details. Het liefst heb ik alles in de hand. Daar was het antwoord: ik begon voor mezelf als interieurontwerper.'

EEN BEETJE MISTIG

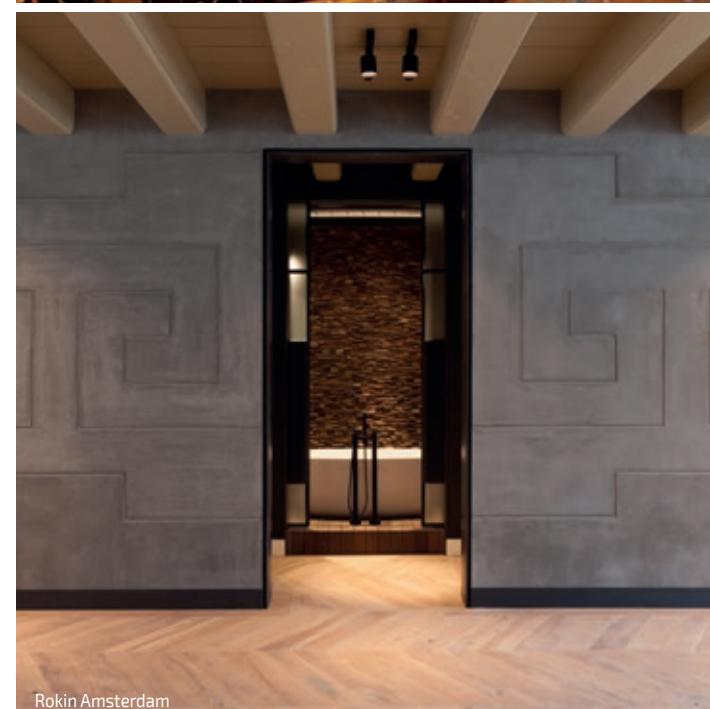
'Ik kan me mijn eerste dag als zelfstandige nog goed herinneren. Ik zat op mijn kantoortje aan tafel mijn eerste schetsen te tekenen voor Red Bull, een opdrachtgever die vanuit mijn dienstverband met me is meegegaan. Ik was uren bezig om het perspectief te bedenken en een presentatie te maken. Gewapend met moodboards ging ik naar het kantoor in De Bilt alwaar ik mijn presentatie gaf. De klant enthousiast, missie geslaagd. Tegelijkertijd was ik gevraagd voor de inrichting van de basement van een boerderij. Ik moest aansluiting zien te vinden tussen de slaapkamer, de inloopgarderobe en het zwembad. Stond ik daar in die betonnen bak en dacht: jeeezz, wat moet ik doen? Ik rookte een jointje, ben gaan schetsen met het idee het plan uit te werken, maar door tijdgesprek maakte

Penthouse Amsterdam

Bar Restaurant Bougainville Twenty Seven

Rokin Amsterdam

ik een scan van het ontwerp en stuurde het geheel via mail naar de opdrachtgever. Ook deze missie slaagde en tegelijkertijd leerde ik dat een presentatie dus best een beetje mistig mag zijn. Ik ben niet van de gelikte 3D's, ik houd van het kladje, de schets en het verhaal erbij. Dat maakt het. Dat was mijn grootste les.'

GEEN UITGEKAUWDE ONTWERPEN

'Iedereen kan leuke spulletjes bij elkaar verzinnen. Maar juist de sfeer, de combinaties van materialen, het verhaal dat je beleeft als je door een ruimte beweegt, hoe het voelt, dát is mijn vak. Dat het voelt als een warme jas. Uitgekauwde ontwerpen geven geen ruimte voor alternatieven, terwijl in de praktijk soms een beter idee opborrelt dan je in zo'n te strakke 3D hebt gemaakt. Het is machtig dat mijn opdrachtgevers dat vertrouwen in me hebben. Een stagiair zei ooit dat ze mijn stijl herkende. En ik wist niet eens dat ik een eigen stijl had! Ik doe tenslotte wat de opdrachtgever wil. Maar natuurlijk stuur ik de processen en dan komt blijkbaar toch mijn smaak naar boven. Mijn voorkeur gaat uit naar echte materialen als beton en staal versus het elegante van zachte stoffen, noem het urban. Dat spanningsveld, dat is mooi.'

HOTEL TWENTYSEVEN

'Ik ontwerp vooral private residences, restaurants en lunchrooms, maar ik wilde heel graag ook eens een hotel inrichten. En verdomd dat ik op een zondagmiddag werd gebeld voor de inrichting van een hotel. En dat was niet zomaar een hotelletje in de duinen, maar een high-end super-de-luxe hotel met een enorme uitstraling: Hotel TwentySeven op de Dam! Samen met Wim van de Oudeweetering hebben ik een imposant interieurconcept neergelegd voor de entree, het restaurant, de receptie, de cocktailbar en de suites. We hebben prachtige lichtsculpturen laten maken, ontwierpen waanzinnige patronen voor de liftdeuren en hebben de balie van licht doorlatend onyx laten maken. Stel je voor, dit is materiaal van 360 miljoen jaar oud!'

RUIMTE

'Wat ik het tofste vind, is een deur te openen naar een ruimte waarvan ik niets weet. En dan te ervaren hoe de ruimte voelt. Dat is mijn grootste uitdaging, een ruimte ervaren. En vandaaruit visualiseer ik het ontwerp in mijn hoofd, dan weet ik dus eigenlijk al hoe het moet worden. Het gebeurt vaak dat ik tijdens de realisatiefase door een ruimte loop en besef dat ik het ontwerp dus eigenlijk al gezien heb. Dan weet ik: het klopt.' ■